

PUNCH EN JUDY

DOOR MURIEL C. LINDSAY

Maar ik weet niet, hoe ik tusschen hen kiezen moet," zei Judy klagend.

Zij zat op den rand van de schrijftafel en zwaaide een klein voetje heen en weer, terwijl zij met vroolijke uitdagende oogen naar den jongen man keek, die schijnbaar onbewogen het mooie visioen daar voor hem aanstaarde.

"Zij zijn allemaal zoo aardig," voegde zij er zuchtend aan toe. „Als Mr. Lessage zegt, dat mijn profiel een inspiratie is en mijn portret en face een vervulde droom, dan denk ik bijna... Maar Altringham heeft een titel en ik stel mij voor wat het zijn zou, om hertogin te worden. Wat vindt jij Punch? En de familie-juweelen zijn een droom!"

"Zijn ze dat allemaal?" vroeg haar toehoorder droogjes.

"Groote gunst, neen! Er zijn er nog heel wat meer, maar ik heb ze beperkt tot den artist, den hertog en — en één ander," eindigde zij zacht, terwijl haar wangen zich wat hooger kleurden.

De man keek snel op, terwijl de lijnen zich in zijn leelijk, maar aantrekkelijk gelaat scherper aftekenden. Wie was die ééne andere, vroeg hij zich verdrietig af.

"Wel en wat wilde je nu, dat ik deed?" vroeg hij geduldig.

"Ik wou, dat je iets kon voorstellen, waardoor ik er achter kon komen, of het mijn geld is, waar zij op afkomen," antwoordde het meisje... „Zou jij dat onderzoek op je willen nemen, als iemand het je vroeg?" vroeg zij plotseling.

"Ik? Ik heb het veel te druk voor eenig onderzoek, behalve naar de beste manier om aan geld te komen," antwoordde hij prozaïsch. „Men moet toch leven."

"Als je dat tenminste leven noemt," antwoordde zij spottend. „En als je zoo krap bij kas bent, waarom neem je dan niet wat van mijn geld?"

"Een mooi soort voogd zou ik zijn, als ik dat deed," zei hij luchtig. „Neen, Judy. Je fortuin moet intact blijven."

"De nieuwe auto is prachtig, Punch," merkte zij op, toen zij naar de deur liepen. „Je moet eens gauw met mij mee gaan."

"Ik wou, dat je niet zelf chauffeerde, en zeker niet in het drukke verkeer," zei hij met gefronste wenkbrauwen. „Je zou een ongeluk kunnen krijgen..."

"En mijn schoonheid bederven, hè? Ik vraag me af... een eigenaardige blik kwam er in haar mooie oogen... „ik vraag me af, of de menschen dan nog zoo op mij gesteld zouden zijn, als ik op de een of andere manier verminkt was."

"Schei uit," zei Punch heesch. „Ik kan niet hebben, dat je zoo iets verschrikkelijks zelfs maar veronderstelt."

Maar zij lachte weer en haar boodschap blijkbaar vergetend, was zij even later verdwenen, den zonneschijn en den geur van zijn eentonig bestaan meenemend.

Gedurende eenige oogenblikken bleven de acten, die Punch geld en positie moesten bezorgen, onaangeroerd liggen, terwijl hij de laatste jaren nog eens overdacht, beginnend met zijn vriendschap met dien eigenaardigen millionair, Mac Adair,

Judy's vader, waarvan het gevolg was, dat Punch met de opvoeding van het meisje werd belast.

Het was een moeilijke taak voor een man met weinig familie of relaties; daarom was hij zoo verstandig, die taak op te dragen aan zijn nicht, Emily Saltwell, de kinderlooze weduwe van een baronet en onder haar liefderijke en zorgvuldige opvoeding groeide het mooie kind op tot een lief meisje.

Lady Saltwell's oogen hadden reeds lang het geheim van Punch doorgrond, maar van Judy was zij niet zeker.

Ten slotte was het toch een ongeval, dat Judy's aanbidders een paar dagen later op de proef zou stellen; en Lady Saltwell telefoneerde het nieuws naar zijn rustige kamers met een stem, die verstikt klonk van verdriet.

„Een auto-ongeluk?... Judy gewond?"

Punch smet den hoorn op den haak, greep zijn hoed, rende de trappen af en in de eerste voorbij komende taxi springend, gaf hij den verbaasden chauffeur bevel hem naar het opgegeven adres te brengen.

Lady Saltwell ontmoette hem met tranen in de oogen in Judy's aardige huisje.

"Wat een ramp!" hijgde zij. „Het is verschrikkelijk. Haar rechter pols is ontwricht, maar dat is niets. Het... het is haar gezicht."

Zij zweeg en verborg haar gelaat in haar zakdoek.

"Haar gezicht?" stamelde Punch, terwijl hij zelf lijkleek werd.

"J-ja," snikte zij. „De dokters zeggen, dat zij voor haar leven verminkt is. Al haar schoonheid is weg."

"Kan ik haar bezoeken?" vroeg hij even later.

Emily schudde het hoofd.

"Zij moet een paar dagen heel rustig gehouden worden; de schok is te hevig geweest. Moet ik haar een boodschap geven?"

"Oh, mijn hartelijke groeten natuurlijk en zeg haar, dat ik... oh, verduiveld! Waar zijn mijn handschoenen?" en Punch was gevlucht, maar niet voor zij zijn oogen vol tranen en zijn verwrongen gezicht had gezien.

Zij ging in gedachten naar boven en trad Judy's slaapkamer binnen.

"Wel?" vroeg een nieuwsgierige stem, die uit een verbonden hoofd en gezicht kwam. „Wie was dat?"

"Alleen maar Punch," antwoordde Lady Saltwell gapend.

"Was-was hij erg in de war?"

"Wel, hij vond het natuurlijk verschrikkelijk," antwoordde Lady Saltwell tamelijk onverschillig. „De meest hardvochtige voogd kan wel niet onverschillig staan tegenover het ongeluk van een pupil," voegde zij er kalm aan toe.

"Was dat alles?" Judy's stem begon te beven van teleurstelling. Zij had heel iets anders verwacht, dan deze koele navraag en haar oogen sluitend, om de opkomende tranen te verbergen, veinsde zij te slapen.

Den volgenden dag kwamen er dozijnen bezoekers om kaartjes en sympathie-betuigingen voor de rijke, maar helaas niet langer mooie miss Adair achter te laten. De artist had zich teruggetrokken. Zijn gevoelige naar schoonheid dorstende ziel kon geen misvorming van welken aard ook verdragen en in een in zeer delicate termen vervat schrijven deelde hij dit mede.

"Hij is tenminste eerlijk en hij is niet hebzuchtig," zei Judy. „Zelfs mijn geld trekt hem niet meer aan, nu mijn schoonheid weg is. Ik vraag mij af, wat Altringham zal doen. Hij schijnt zeer standvastig te zijn, maar hij heeft mij nog niet gezien. Ik denk, dat hij wel net zal zijn als de rest, als hij mij ziet," voegde zij er droog aan toe.

Maar hierin vergiste zij zich. Hij verbleekte zelfs niet, toen hij het arme misvormde gelaat met de groote lidteekens van de nauwelijks geheelde brandwonden onder oogen kreeg, maar hield stoutmoedig vol dat zijn liefde voor haar overanderd was. Wat kon zij dus anders doen, dan hem zijn belooning geven.

"Dus het noodlot en niet ik deden je de proef aan de hand, die je wenschte Judy," zei Punch, nadat hij zijn gelukwenschen had uitgebracht, en met een ongelukkig gezicht naar Altringham's glinsterenden saffier zat te staren. „Ik-ik hoop, dat je heel gelukkig zult zijn," voegde hij er aan toe, niet in staat om aan iets origineels te denken en verlangend om zijn gewond en bloedend hart ergens anders te gaan verbergen, opdat hij zich goed zou kunnen houden en geen dwaasheden zou begaan.

"Dank je! Daar ben ik zeker van" antwoordde zij, luchtig van achter de voile, die zij droeg om haar veranderd gezicht te verbergen.

"Stel je voor om een hertogin als pupil te hebben, Punch," voegde zij er haastig aan toe. „Ik kan mij voorstellen, hoe je je daarop zult laten voorstaan?"

Hij hief de slanke witte vingers, die zij hem gaf naar zijn lippen op.

"Niet langer de mijne," zei hij ernstig. „maar waar je ook moogt zijn, God zegene je, Judy!"

Alleen gelaten bleef Judy stil naar de hand zitten staren, die Punch gekust had. Het scheen haar, of zij de aanraking van die koele ferme lippen nog voelde.

"Kom, ik ben een gelukkig kind," zei ze hardop. „Natuurlijk ben ik dat. Om een hertogin te worden..."

Zij stompte giftig tegen een kussen.

"Ik wou, dat ik dood was!" hijgde zij plotseling en haar gezicht in het mishandelde kussen verbergend, snikte zij het uit.

„Maar Judy!"

Lady Saltwell's verbaasde stem stoorde het meisje. Zij ging zitten en nam Judy's vrije hand in de hare.

"Judy," zei zij ernstig, „ik zal je eens wat vertellen. Misschien is het niet goed van mij om een geheim, dat ik ontdekt heb, te verraden, maar ik ben niet van plan om de twee menschen waar ik het meest van houd, ongelukkig te zien worden, omdat er niet eens ronduit gesproken is. Punch aanbidt den grond, waar je op loopt. Hij heeft je innig lief en de inspanning om te zwijgen, doodt hem."

Judy slaakte een lichten kreet en haar oogen schitterden vrolijk. „Oh, tante, is het waar?" stamelde zij. „Waarom heeft hij mij dat niet verteld? Waarom liet hij mij Altringham aannemen?"